

DEMONSTRAȚIA GRAFICĂ A PRODUCERII SUPRA ȘI SUBCOSTURILOR ÎNTRE CONSUMATORII CU REPARTITORE

t= total P= în apartamente ; C= la comun ; Î= înregistrat cu ΔU_i ; N= neînregistrat cu ΔU_i

- pentru accentuarea evidenței, considerăm apartamente identice (3 apartamente);
- costurile sunt proporționale cu consumurile, deci demonstrația se poate face pe consumuri;
- consumurile sunt: $Q_t = Q_p + Q_c$; $Q_p = Q_p^{\hat{I}} + Q_p^N$ și considerăm că au valori oarecare inițiale, însă aceleași la cele 2 moduri de repartizare pentru a putea face compararea.

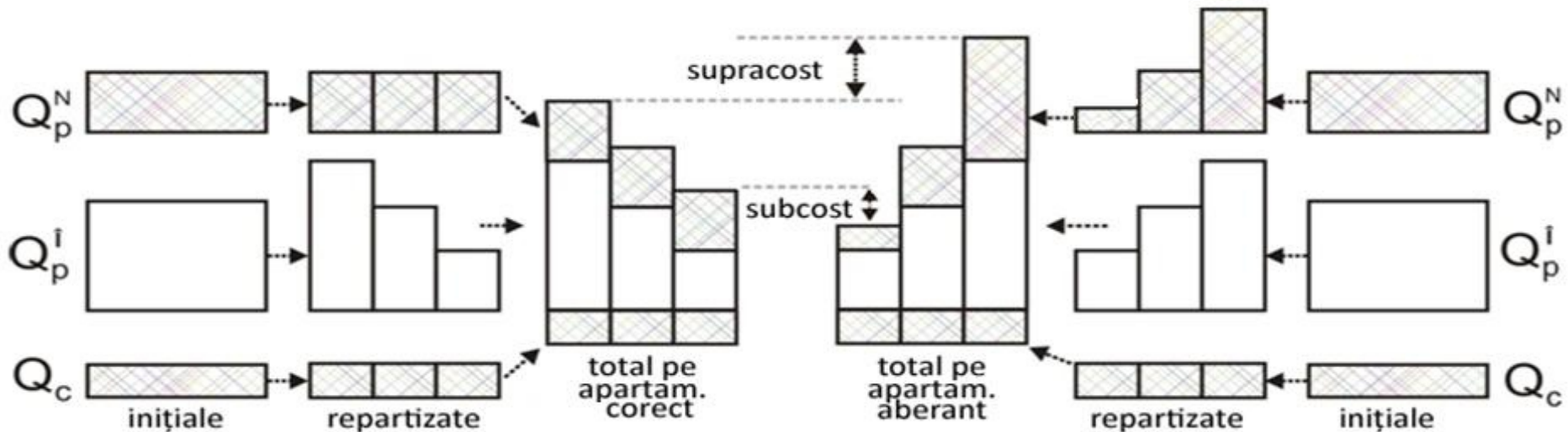
Repartizarea „corectă”:

- Q_p^N și Q_c - ambele fiind neînregistrate, sunt repartizate după aceeași regulă, proporțional cu suprafețele utile (aici egale);
- repartizarea „corectă” nu se poate aplica repartitoarelor, pentru că ele nu pot determina $Q_p^{\hat{I}}$ astfel ca să rezulte $(Q_p^N + Q_c) = Q_t - Q_p^{\hat{I}}$

Repartizarea aberantă (legalizată):

- $Q_c =$ se determină eronat cu $Q_c = Q_t \cdot C\%$, dar se repartizează corect cu S utile;
- rezultă apoi $Q_p^{\hat{I}} + Q_p^N = Q_t - Q_c$, după care și Q_p^N se repartizează aberant proporțional cu ΔU_i , astfel

$q_i = \frac{\Delta U_i}{\sum \Delta U_i} (Q_p^{\hat{I}} + Q_p^N)$. O dată cu creșterea numărului de camere al apartamentului, crește și supracostul.

Repartizarea aberantă are supra și subcosturi față de repartizarea „corectă”.